Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Lange, Thor.
Titel | Title:	Strengespil.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1906
Fysiske størrelse | Physical extent:	92 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

CARL LUND

Frøken A. P. Krarup
med de venligste Hilsener fra Thor
Langes

THOR LANGE

STRENGESPIL

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
1906

Anna Larup

(Det er min Sjæl, der kalder paa
mit Navn)

Thor Lange

STRENGESPIL

1999 9 189

THOR LANGE

STRENGESPIL

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN OG KRISTIANIA
1906

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

OTTO BORCHSENIUS

VENSKABELIGST

TILEGNET

INDHOLD

	Side
Bryllupsridt (Bulgarisk)	11
Sange fra Bosnien I.—IV.	
Tætte Krat, som Fugle Fristed under	15
Fyger Sneen tæt for vilde Vinde	16
Stille Sava, Strøm, som glider blank og stum	16
Ud fra Fjeldet toner Klang af Strenge	17
Vendiske Sange I.—III.	
Søgræs	20
Mosetaage	21
Elverglød	21
Skjøn Ysabel	23
Elvertvang (Sir Thopas hører en Drossel synge)	25
Melodier fra Shetlandsøerne I.—III.	
Det Hav det lokker med Harpeslæt	27
For Maanen drive de Skyer smaa	28
De Bølger rulle med Hast, med Hast	28
Sang af Boscosel de Chastelard	30
Sønderjyden Otto Forchhammer	31
Nocturner I.—III.	
Slukt, slukt er den lyse Skjærsommernatsglands	32
Ton, Klang af blandet Moll og Dur	33
Et halvslukket Aftenskjærs Ulmen	34
Digte af Konstantin Balmont I.—X.	
Rusalka (Drag mig op, om Du kan)	35
Omrids (Skal end Regnskygger, vaklende, vaade)	35
Offer (Hun gav uden Hensyn til Følger)	36
Skumring (En sammenfoldet Blomst)	37

Clair-obscur (Knap en Mumlen af Bølgernes Klang) 38
Skygge (Jeg kommer som en Skygge) 39
Skumringsfugl (En Fugl slog ned paa min Vindueskarm) 39
Forklaret (Vi, som alt Støv og al Urenhed frygtede) 40
To Roser (Vi mødtes i Tavshed) 41
Russisk Landskab (Hvad Præg af en Ømhed) 42
Digte af Elisabeth Varsjenevskij I.—IV.
I Nettet (Du siger højt, at ingen kan os høre) 43
For silde (Graagul Luft med sorte Tage) 44
Nocturne (Ensomme Nat) 45
Frostnat (Jeg vandrer bort ad endeløse Sletter) 45
Lillerussiske Sange I.—IX.
Kys mig! (Spring, spring ud, min Brombærranke) 47
Hvoraf? (Hvoraf blev saa rød din søde Mund?) 48
Hvornaar? (Ak, Du mørke Mark og sorte Hede) 48
Skumring (Lange Steppegræs, hvorfor hvisler Du?) 49
Ved Mølledammen (Tyst med Kluk fra Slusen Vandet rinder) 49
Altfor tam (Tot af Blaar, Drog, der staaer) 50
Haidamakvise (Hvirvler Vinden vildt af Sted) 51
Dugfald (Ak, paa Steppen Draaber falde) 52
Kosakvise (Maa til Bunds sig Stenen sænke) 52
Hundevers I.—III.
Osman og Eudoxia 55
Firbenede Venner 56
Noblesse 56
Ungdom (Store mørke Høje) 58
Czekisk Folkevise (Under den snørklede Vindueskarm) 59
Gode Ønsker 61
Tennysonsk Motiv 62
Romancer af Grev Alexis Tolstoj I.—II.
I den frosne Rosenhæk hver en Blomst er død 63
Dit Blik er vaadt af Taarer, tunge, stride 63
Varja I.—II.
Blaalig Glands paa hvide Birkestammer 65
Lad Dig aldrig daares af min Stemme 66
Hvorfor? (Naar Solen dog skal slukkes) 67
Røbet (Der fejres Jul med Bøsseskud) 68
I Fangenskab I.—IV. (Efter Victor Stràshjev.)
Ene (De holdt hinandens Hænder) 70

Afsked (Mit Sind var tungt. I gusten Em) 70
Besøg (Hun staaer bag min Skulder og hvisker og leer) 71
Opad (Aakandeblomsten lukker sig) 72
Russiske Folkeviser I.—VI.
Melodi fra Ukràine (Ak, min Fugl) 73
Ak, lille Birk 74
Forbi (Hvorfor blev det grønnne Græs) 74
Landstrygervise (Ingen Faar og ingen Køer) 75
Hav det godt, vær glad! 77
Hvidtjørnen (Ak, min Hvidtjørn) 78
Solnedgang i Phaleron 79
Paa Steppen I.—III.
Spejling (Se, hvor Rækken af skumrende Popler) 80
Ukrudt (Ak, min Blomst, min gule Mælkebøtte) 81
Landevejskorset (Ude paa Steppen, den støvede) 81
Gammel Martyrpsalme 83
I Ukràine (Pløjemarkens Flade skraaner) 84
Halvmørke (Et Par Svaler jog op og jog ned) 86
Heinemotiver I.—III.
Over vilde Vover spille 88
En sildig Stjerne rinder op af Mulm 88
Jeg drømte mig om min første Skat 89
Stilhed (Mod Barndommens Have har Blikket jeg rettet) 90
Det hellige Flag 91
Skotsk Folkevise (Hver Sommerdag jeg bytte vil) 93

[redacted]

BRYLLUPSRIDT

Højt og kjækt en Svend sig roste
til de unge Pigers Undren
først ved Kvæld i Legestuen,
saa ved Gry paa Kildemarken:
»Mere snelt jeg selv kan ride,
end den store Sol kan glide!«
Men det hørte Solens Søster,
født af Lys og guldhaarfager;
gjennem Aftenglandsen kvad hun:
»Store Sol, Alverdens Øje,
altfor højt en Svend har rost sig
til de unge Pigers Undren
først ved Kvæld i Legestuen,
saa ved Gry paa Kildemarken:
Naar min Hest og jeg vil jage,
bliver Solen langt tilbage!« —
Halvt af Skumring frem stod Solen
og gav Svar med Blus og Flamme:

»Søster, Himlens røde Rose,
byd hin unge Kriger møde
aarle næste Morgen, aarle
langt herfra i Østerlede,
hvor de bange Skygger blændes
og det klare Daggry tændes.
Byd ham kappes, byd ham stride
og et Vædderidt at ride.
Hvis i Løbet Svenden vinder,
vinder han Dig, røde Rose;
men om jeg naaer først til Maalet,
taber han sin rappe Ganger.« —

Bort til Svenden gik den Jomfru;
aarle ved den friske Kilde
fandt hun ham i Morgenduggen,
og hun kvad med stille Stemme:
»Ungersvend, mit Hjertes Glæde,
tøm din Hest med gylden Mile
og drag bort til Østerlede,
hvor til Dystløb Sol staaer rede.
Kan Du Sejr af Solen vinde,
sluttes i din Favn jeg inde.« —

Glad blev da den unge Kriger,
frit han svang sig op i Sadlen;
ud af Østerledens Dæmring
red han Vædderidt med Solen.

Hej! Før Davretid var inde,
havde Svenden naaet til Middag,
men da raabte Solen til ham:
»Tøv nu, Svend, en Stund og vent mig,
lige under Middagshimlen
ved det store Træ i Skyggen.« —
Strax sprang Svenden ud af Sadlen,
tøjred' Hesten ved sin Landse
og sov ind i Træets Skygge.
Da tog Solen Fart at løbe,
over Middag bort den naaede
nær hen imod Vesperbønnen.
Men den rappe Hest sig harmed;
med sin Hov den kasted Smaasten,
og den vrinsked højt og raabte:
»Dovne Svend, sov ikke længer,
ellers mister Du din Jomfru
og mig raske Hest tillige!«
Op sprang Svenden, greb i Tøjlen,
greb deri og fældte Taarer,
men hans gode Hest ham trøsted:
»Fæld nu ingen Taarer, Herre,
sid kun fast og græd slet ikke,
drag din Brystdug frem af Barmen,
bind den Dug for dine Øjne

og snør Hjertet fast med Bæltet,
saa dit Hoved ikke svimler.«

Hej! Før Sol kom til sit Guldslot,
vented Hest og Svend paa Solen.
Men i Porten stod en Jomfru,
Solens guldhaarfagre Søster.
Tyst hun klapped Hestens Manke,
Svendens Kind og Hestens Bringe
og lod Nattens Stjerner blanke
sagte til sit Bryllup ringe.

Bulgarisk.

SANGE FRA BOSNIEN

I.

Tætte Krat, som Fugle Fristed under,
Myrthebusk med unge Blomster hvide!
Under Busken Achmed-Aga blunder,
blunder Draga stille ved hans Side.

Nattens Slør med gyldne Perler stukket
ned omkring dem tyst som Teppe falder;
men til Lagen under dem er trukket
Lin af Jordbærblomster og Konvaller.

Blødt blev Hovedgjærdet for dem begge:
venstre Haand mod Kind ham lægger Draga,
og hun selv kan trygt sit Hoved lægge
paa den højre Arm af Achmed-Aga.

II.

Fyger Sneen tæt for vilde Vinde,
ingen Fugl kan Vej i Skoven finde.
Over Sne og frosne Fyrrerødder
flygter Pigen bort paa bare Fødder.
Og en lille Gran sit Hoved ryster:
»Fryser Du om Fødderne, min Søster?« —
»Gran med Grene smaa af Rimfrost fulde!
mine Fødder føler ingen Kulde,
men af Gru mit Hjerte frøs til Døde
for en Gjerning, jeg kan aldrig bøde.« —

III.

Stille Sava, Strøm, som glider blank og stum,
hvorfor slaaer Du Bølger nu med Skvæt og Skum?

Stille Sava, Flod, som rinder tyst og let,
hvorfor slaaer Du Bølger nu med Skum og Skvæt?

Plumred Dig en Kronhjort fra den mørke Skov?
Tramped Ali-Bey Dig haardt med Hestehov? —

Gjerne rækker jeg en Drik til Skovens Hjort,
Ali-Bey jeg skyller med min Hvirvel bort!

Men en dejlig Jomfru kom en Morgenstund,
tvætted sig og kyssed mig med Rosensmund,

tvætted sig og snehvid udi Favn mig sprang.
Derfor kom min stille Strøm i Bølgegang.

IV. I Bren 1902

Ud fra Fjeldet toner Klang af Strenge,
slaaer sin Harpe dér den hvide Vila,
hvide Vila, Markvaklippens Bjergmø,
født af Maanestraaler over Sneglimt.
Harpens Sangbund er den bratte Fjeldvæg,
og dens Strenge Skovens høje Stammer,
og med Sus hver Skovens Stamme gynger,
og den vilde, hvide Vila synger:

Moder Maane, hør din Datter kalde!
Tal, fortæl, hvor er den fagre Stjerne,
ingen Stjerne, kun et Barn, et lille,
lille Barn, mit Øjes Lys, Radoitzo,
født til Fryd for mig af christen Kvinde.

Er dog mig, mig gudsforglemte Bjergmø,
er dog mig, hvem ingen Præst kan vie,
er dog mig, der intet Barn skal eje,
mere kjær hin lille Dreng Radoitzo
end den lyse Morgen er for Lærken
og den høje Himmel for Guds Engle.
Moder Maane, sig, hvor blev den Spæde? —
Men bag Skyer tog Maanen til at kvæde,
og af Graad dens Kinder gjordes blege:
Hvide Vila, Bjergets Mø, min Datter,
Du, hvem ingen christen Præst kan vie,
Du, der intet Barn ved Barm skal vugge,
glem dit Øjes lille Lys Radoitzo,
lille Lys, som her paa Jord blev slukket.
Da hans Fader faldt for Omer Pascha
og hans Moder solgtes som Slavinde,
svøbte ingen mer det Barn Radoitzo,
ingen Haand hans klare Øjne tvætted,
ingen ammed mer ved Bryst den Spæde.
Saadan græd Radoitzo for sin Moder,
at Guds Stjerner deres Smil forglemte
og af Ild de fældte hede Taarer.
Af de Stjerners Ild steg ud en Jomfru,
ingen jordisk Jomfru men Guds Moder;
paa den ene Arm hun bar vor Frelser
men Radoitzo tog hun med den anden,

til sit Bryst det lille Barn hun lagde,
intet Bryst men hvide Roser tvende —
Tak ske Gud, som al vor Nød vil ende!
Bort hun bar ham med sin Søn tilsammen —
Tak ske Gud, som vender Sorg til Gammen!
Ind i Friheds Lys hun bar den Spæde —
Tak ske Gud, de Christnes Sejr og Glæde!

(Fra Tyrkeherredømmets Tid.)

VENDISKE SANGE

I.

I Brev. 22/8 1906

Søgræs.

Under Solen højt deroppe skinner Vandet blankt,
under Vandet dybt dernede voxer Græsset langt.

Sagte krummer sig i Strømmen Græssets lange Baand,
grønne Fingre paa den lumske Vandmøs vaade Haand.

Krum kun ej de grønne Fingre for mit Liv at faa,
før jeg veed, om her paa Jorden mer jeg leve maa,

før jeg veed, om her paa Jorden En mig elske vil,
eller dybt i Dynd og Søgræs Dig jeg hører til.

I Brev 23/8 1906

II.

Mosetaage.

Hvor vandrer Du hen gjennem dryppende Græs,
naar Dagen er omme?
Jeg ganger mig bort til det taagede Næs,
hvor ingen tør komme.

Hvad vil Du paa Næsset, naar intet Du seer
for dampende Væde? —
Jeg føler to Læber, som kysser og leer
min Sorrig til Glæde.

Hvor tør Du, hvor tør Du, naar intet Du veed
og ikke maa spørge? —
Hvad gjør det mig alt, naar kun favnet og hed
jeg glemmer at sørge!

III.

I Brev 18/8 1906

Elverglød.

Mellem de mørke Stammer
der farer Vejen vild.
Jomfru i røde Flammer,
hvem har Dig tændt din Ild? —

Spørg ikke fremmed Kvinde
sent i den sorte Nat;
flygt, om Du Vej kan finde
ud af det Elverkrat. —

Aldrig saa skal jeg flygte
naar jeg tilsidst Dig fandt;
Du er den Viv, jeg søgte
og gav min Sjæl i Pant. —

Har Du mig søgt og funden,
har Du din Sjæl sat til,
bliv saa hos mig i Lunden,
længer end snart Du vil!

I Brev Foraaret 1904. – Trykt i Ill. Familiejournal Juni 1904

SKJØN YSABEL

Kongens Datter, skjøn Ysabel,
— Ti stille, Hjerte, ti stille! —
for hende sjunge Guds Fugle vel.
— Men os vil Mennesker skille. —

For hende klæder sig Lunden grøn.
O, var jeg Smaasvend en Kongesøn! —

De ride gjennem den Lund i Mag,
Jomfruen foran og Svenden bag.

»Min Svend, som tier af Kvide kvær,
— Ti stille, Hjerte, ti stille! —
kom, rid en eneste Gang mig nær.
— For os vil Mennesker skille. —

Og kan det vorde din Sorg til Gavn,
saa kys mig tyst i Vorherres Navn.«

Den Lund var tavs, og den Sti var trang,
han kyssed første og sidste Gang.

Nu har jeg intet at ønske mer,
— Ti stille, Hjerte, ti stille! —
jeg elsker ingen Jomfruer fler.
— For os vil Mennesker skille. —

Flamsk.

I Brev 1905

ELVERTVANG

Sir Thopas hører en Drossel synge,
hans Hjerte falder i Elskovstynge.
— Hvor rider jeg hen?

Hvorfor er Engen med Blomster strøet?
Hvorfor er selv jeg i Verden født?

Paa Jord der lever ej christen Kvinde,
Godvillie ud af mig skulde vinde.

Hvem anden lægger min Sjæl i Baand
og vinker ad mig med hviden Haand?

Hun vinked til ham ved Middagstide,
at bort han red over grønne Lide.

Hun vinked til ham, der Sol gik ned,
saa ingen Vej han i Verden veed.

Hun vinked til ham i Midnatsstunden,
og aldrig mer blev den Herre funden.

Han red den Sti, at han kommer ej.
Christ og Maria vogte vor Vej!
— Hvor rider jeg hen?

Engelsk Romance fra det XIV. Aarhundrede.

I Brev 14/7 1905

MELODIER FRA SHETLANDSØERNE

I.

Det Hav, det lokker med Harpeslæt
og skinner i Sølv langt ude;
men rød som Blod er hin lille Plet
af Lys igjennem din Rude.

Det Lys har ikke for mig Du tændt,
ej mere det mig forblinder.
Min Dag og Lykke har her Du endt;
langt ude kun Havet skinner.

Og gik derhjemme min Sol end ned,
langt ude gryer Dagskjær klare.
Naar her jeg slet ingen Udvej veed,
maa vidt jeg om Verden fare.

I Brev 1906 II. Sykt i Okt.?

For Maanen drive de Skyer smaa.
— Kunde paa Skyen jeg ride! —
De drage hjemad, men jeg maa gaa
ensomt i Verden vide.

Og Maanen gjemmer sig mod i Hu,
at ikke den kan udfinde,
hvorfor det Baand skal rives itu,
som ingen kan sammenbinde.

Sig, hvorfor har Du mig helt forladt,
elskede, eneste Eje?
— Rundt omkring ligger øde Nat
over de fremmede Veje.

III.

I Brev fra Alexandria Juli 1905

De Bølger rulle med Hast, med Hast
og op imod Klinten slikke;
men svøbt i Mulm sover Klinten fast,
og Bruset vækker den ikke.

De Bølger lege ved Nat en Leg,
at Smaasten i Gruset spille;
men Klinten strækker sig hvid og bleg
og drømmer og tier stille.

Den Klint var aldrig saa ru og stejl,
at Bølger jo dog den slibe;
men greb jeg selv af min Lykke fejl,
kan ikke jeg mer den gribe.

SANG AF BOSCOSEL DE CHASTELARD

(Henrettet 1565 paa en Marie Stuart aftvungen Befaling.)

Ak, Elskovslyst,
Du skal ej tolkes mer for hende,
langt heller Kamp mod pansret Fjende
end mod et iskoldt Kvindebryst;
ak, Elskovslyst.

Mit Hjerte tøer
som Sne for Sommersolens Aande;
mer har hun Fryd deraf end Vaande,
at jeg for hendes Fødder døer.
Mit Hjerte tøer.

Lad ske, lad ske!
Hvad Tvang og Kval hun end forsøgte,
skal intetsteds hun fra mig flygte
men Dag og Nat mit Ansigt se.
Lad ske, lad ske!

SØNDERJYDEN OTTO FORCHHAMMER

Nu hviler Mark og Enge,
til Ro Du selv kan trænge,
Du røgtet har din Dont
og aldrig Fanen sveget
og ingen Fodsbred veget
paa Forpost mellem Godt og Ondt.

Hvad Slag Dig end har rammet,
blev Kraften ikke lammet,
hvert Saar er nu kun Ar;
om lokket eller truet,
blev Viljen aldrig kuet,
mer rank den er, end før den var.

Uovervundne, stærke,
nu skal Du Skjold og Mærke
til Engles Vagt betro;
dit Flag fik ingen Flænge,
— nu hviler Mark og Enge —
gak, trætte Stridsmand, trygt til Ro!

I Brev Juni 1904
Trykt i Fyens Stiftstid. 1904

NOCTURNER

I.

Slukt, slukt er den lyse Skjærsommernatsglands,
forstummet det lokkende Alfehorns Kalden,
forsvunden de daarende Ungpigers Dands,
og Skyteppet falder med Bladenes Falden.

En Hvisken af Søvn dysser Hjertet i Ro,
til Søvnen med Plump ned i Afgrunden ender.
Jeg stræber at tro det, jeg stræber at tro,
at nogen bag Mørket et Lys for mig tænder.

Dog, er der bag Mørket mon noget at se?
Halvt uklare Stemmer mig synes at love
et smertefrit Fald for derefter maaske
blødt, blødt i den dybeste Glemsel at sove.

I Brev 5/1 1906
Ill. Tid.

II.

Ton, Klang af blandet Moll og Dur,
med stille Fald og sagte Svulmen.
Blæs, blæs, min Ungdoms Elverlur,
pust Ild i matte Gløders Ulmen!

Pust Ild, til rundtom Flammen sees
i Ringdands atter sammenføjet
hin vingelette Pigekreds,
som langt, langt bort er fra mig fløjet.

Blæs, Elverlur, pust Ild og lok
i Skjæret ind, som snart forsvinder,
en Skumringssommerfugleflok
af fordums morgenrøde Minder!

Pust Liv i alt, hvad mig forlod,
væk unge Gjenfærd op af Døde;
mit sidste varme Hjerteblod
skal farve deres Læber røde.

I Brev Februar 1906

III.

Et halvslukket Aftenskjærs Ulmen,
en Stjerne bag Skovryggens Kam
og Skygger af duvende Pile
i Spejl af den blikstille Dam.

Fra Huset bag hvide Syrener
en Lysstribes rødlige Streg
og Dig i det oplyste Vindu
helt hvidklædt og underlig bleg,

forunderlig halvgjennemsigtig,
saa Hjertet derinde jeg saae
og mærked i Rhythmer det banke
og hørte melodisk det slaa.

Og op fra dit Hjerte sig løfted
en Taare, hvis Tanke mig gjaldt;
den trilled til Jord, og fra Himlen
et funklende Stjerneskud faldt.

DIGTE AF KONSTANTIN BALMONT

I.

Rusalka.

Drag mig op, om Du kan, tag mit Liv, om Du vil;
Du er Ild, og din Ild drog i Mørke mig til;
jeg har krøbet omkring paa den slimede Bund
ensom, blaafrossen bleg og med sammenbidt Mund.

Se den Maanestump dér, som staaer op! O, hvor lyst,
o, hvor rødt og hvor hedt, skjøndt saa sent! Tag mig, kryst,
kram og tryk mig ihjel med dit Kys, knug mig haardt,
og klem Hjertet itu, før Du kaster mig bort!

II.

Omrids.

I Brev 1/4 1904

Skal end Regnskygger, vaklende, vaade,
henad Vejen, vi vandrede, vinde sig,
skal end Snetaagens Trevler og Traade
om de Steder, Du elskede, spinde sig.

Skal i Mørke dit Lyn ikke glimte
med sit gnistrende Stød mig berørende,
troer jeg dog dine Omrids at skimte,
dine Omrids, de fagre, forførende.

Og hvor end Du for Verden har gjemt Dig,
og hvad Skyld i sin Snare Dig hildede,
er der Een dog, som ikke har glemt Dig,
Du forglemte, forviste, forvildede!

III.

Offer.

I Brev April 1904
Trykt i Tilskueren 1904

Hun gav uden Hensyn til Følger,
hun gav imod Vid og Forstand.
— Hvor rødnes de sorteblaa Bølger
af Ild under Skyteppets Rand!

Hun gav uden Skin af at stride
for Ungdom og Uskyld, som døer.
— Hvor hasteligt Skyggerne skride,
hvor graat falder Skumringens Slør!

Hun vidste: Hengivelsen fjerner
en Elskov, der sejred for let.
— Hvor skinner de disede Stjerner
af Graad, som i Løndom blev grædt!

IV.

Skumring.

(Til Fyrstinde Manja Urûsova.)

En sammenfoldet Blomst, en bly, tilhyllet Gaade,
en halvlys Helligdom, en Løndør, ladt paa Klem,
et Pust: Glem alt for mig og elsk, lad Hjertet raade,
og glem, nu kommer Natten, glem!

Et Syn fra fordums Tid, en uddød Stil og Mode,
et hvisket Eventyr, et aandeagtigt Smil,
et Blik: Glem alt for mig og elsk, fald tavs til Fode,
og hvil, nu kommer Natten, hvil!

En Dæmringsalf, en Fe fra Sagnets gyldne Sale,
en Barndomskjærlighed, uskyldig, ung og øm,
et Kys: Glem alt for mig og elsk, men synk i Dvale,
og drøm, nu kommer Natten, drøm!

V.

Clair-obscur.

Knap en Mumlen af Bølgernes Klang,
ingen Rysten af Brændingens Rusk,
ganske stille det glasklare Tang,
groer i Kniplinger, Busk over Busk.

Og de Buske sig brede til Skov
uden Indgang og Vej eller Sti,
men i Skumringen hvisker det: Sov,
sov, alt Ansvar, al Angst er forbi! —

Under fosforgrøn, lysende Tang,
i ukrænkelig Ensomheds Værn,
blev al Uret, jeg døjed en Gang,
nu saa fjern, o, saa grændseløs fjern.

Og det drypper fra Tvelys af Blaat
med en Fred, jeg ved Strid har fortjent,
hvor den uvante Hvile gjør godt,
hvor velsignet, at alting er endt!

VI.

Skygge.

Jeg kommer som en Skygge, jeg svinder som en Sky,
som Juninattens Dæmring, som Dunst ved Morgengry.

En Gang Du var mig elsket et gyldent, kort Minut;
nu har dit lyse Gjenfærd sin Grav af Glemsel brudt.

O, Livslyst, før jeg døde! Min Arm omkring Dig laa;
to klare Flammer var vi, to kjære Blomster smaa.

Og knap nok selv vi vidste, hvor blidt vi sammen gled
i overjordisk stille, lyksalig Kjærlighed.

Øm, ren og gjennemsigtig din Sjæl omkring mig flød;
som Sol, der sank i Roser, sank dybt jeg i dit Skjød.

Mod Liv i Dig jeg længes ulegemlig paany;
jeg kommer som en Skygge, jeg svinder som en Sky.

VII.

Skumringsfugl.

En Fugl slog sig ned paa min Vindueskarm
og sang mig i Glemsel fra Sygdom og Harm
og sang mig min halvkolde Livsaande varm.

I Skumringen stod kun en buet og smal,
svagt glødende Rand af den Sol, som i Fald
sank ned under Skyhavets røde Koral.

Den svandt, men min Fugl sang, alt Mørke til Trods,
om levende Lys, der i luende Fos
af Sjælene ledes og adlyder os.

Da løstes min Sjæl uden Kamp og Besvær
og fløj med hin Fugl til det Lys, i hvis Skjær
jeg opnaaer, hvad aldrig jeg evnede her.

VIII.

Forklaret.

Vi, som alt Støv og al Urenhed frygtede,
vi, som fra Sol og fra Mennesker flygtede,
blev af Polarnattens Øde forenede,
blev i en stivfrossen Lykke forstenede.

Vi, som fra Synd og fra Skyld os befriede,
blev af det hellige Maanelys viede;
vi, for hvem Isklangens Orgelspil tonede,
blev med Karfunkler af Nordlyset kronede.

Glands, hvori aldrig en Plet vorder kjendelig!
Ungdom, som Ismassen frisk og uendelig!
Trofast af Rimfrost i Skjønhed bevarede
staa vi til Evighed rene, forklarede.

IX.

To Roser.

Vi mødtes i Tavshed, da Solfaldets Efterglands døde,
med Fred, som for Dig stod i Blomster, var Skumrin-
gen fyldt.
To Roser sig bøjed til Afsked hinanden i Møde,
den ene som Purpur med Svovlglands af luende Brøde,
den anden saa hvid som en Sjæl, der har intet forskyldt.

Af Kys strømmed over de dugfyldte, duftende Skaaler;
Du bød mig Farvel under Dagskjærets døende Gnist
og gled, hyllet ind i din snehvide Skyldfriheds Straaler,
langt, langt fra mig bort til en Afstand, mit Syn ikke
maaler.
— Bed godt for en Fredløs, som aldrig skal favne Dig
hist!

X.

Russisk Landskab.

Hvad Præg af en Ømhed, som ikke blev skattet,
af Kræfter, som uden at virke blev trætte,
af Tungsind, som aldrig i Ord fik sig fattet,
men vagt gaar i Eet med den skumrende Slette!

Hvad Præg af et Ønske, som ikke blev ændset,
af sukkende Savn i sig selv sluttet inde,
af hjælpeløs Sorg, saa forladt, ubegrændset
som Steppen, hvis Linjer i Taage forsvinde!

Og Solen staaer op uden rigtig at vække
den Flod, der kun mumler, men ikke kan tale;
længst ude som Skyggerids Skove sig strække
i rugende Dæmring, i knugende Dvale.

Og Solen gaaer ned, men de sortegraa Duske
af hældende Silkesiv røre sig ikke;
forunderlig tavse staa støvede Buske
og haabe paa Dug, de dog aldrig skal drikke.

Man troer, at det Landskab en Gang har begjæret,
af Himlen et Smil, for til Gjengjæld at smile,
men nu har sin Længsel i Venten fortæret
og stille forstenet er faldet til Hvile.

I Brev af 15/3 1904
Trykt i Ill Tidende 1904. 29/5

SANGE AF ELISABETH VARSJHENEVSKIJ

I.

I Nettet.

Du siger højt, at ingen kan os høre,
Du taler hedt og vildt uoverlagt.
Hold op! Omkring os er der Ondt i Røre;
det lune, lumske Tvelys spidser Øre,
og Natten leer; den veed, hvad Du har sagt.

Hvor tør Du tale Ord, som ingen anden
har vovet før saa blidt, saa ømt og sødt!
Fra Hjertet koger Blodet over Randen
og tænder Blus i Kinden og paa Panden,
til alt for Øjet flimrer flammerødt.

Min egen Længsel raaber i din Stemme
og blotter villieløs, al Sky til Trods,
den Favntagstrang, hver Pigesjæl maa tæmme,
den Lavastrøm, hvis Løb jeg helst vil hemme — —
Ti stille! Jord og Himmel hører os.

Nej, tal kun, tal! Lad Jord og Himmel vredes;
en mystisk Magt ved Dig omkring mig slaaer
et Net, et Spind, for filtret til at redes.
Det kan jo ikke være anderledes —
jeg elsker Dig, jeg elsker og forgaaer.

II.

For silde.

Graagul Luft med sorte Tage
skarpt i Silhouetter skaarne;
Suk paa Suk af fjerne vage
Midnatsslag fra mørke Taarne.

Klagesuk for Solens Dalen
ned fra Vaar til Høst og Vinter,
Bristelyd af Skumpokalen,
ikke tømt, men brudt i Splinter.

Aandepust af Kys, der kjæle
men forgjæves gaa til Spilde —
Midnat slog i begges Sjæle;
sent det er, for sent, for silde.

Trykt i Ill. Familiejournal

III.

Nocturne.

Ensomme Nat! Hvilket mig kun forstaaeligt
Strengespil hvisker saa blødt,
Aandekys ligt af et ømt, uopnaaeligt
Kjærlighedshaab, der er dødt!

Tyst som et Gjenfærd min brat mig berøvede
Lykke ved Nat banker paa,
banker paa Hjertet, det trætte bedrøvede
Hjerte, som næppe kan slaa.

Elskede, kom! Drag fra jordisk forfængelig
skurrende Mislyd mig bort;
saml mig med Dig i en klar, uforgjængelig
helliggjort Skjønhedsakkord!

IV.

Ill. Tid. 31/4 1901

Frostnat.

Jeg vandrer bort ad endeløse Sletter,
hvorover Lag paa Lag af Snedun sank;
en Isklump lig med skarpe, blaa Facetter
den frosne Maane tindrer skjær og blank.

Hvor rent, hvor hvidt, hvor ensomt, godt og stille,
hvor smukt den store Kjærlighed at se,
se, svale Kys af Maanestraaler spille
ømt, overjordisk ømt paa skyldfri Sne.

Kys, blanke Frostnat, ogsaa mig paa Munden,
til frem igjen hin hvide Klarhed staaer,
hvoraf min Sjæl med Jubelsang var runden,
og bort hvori jeg tavs tilbage gaaer.

LILLERUSSISKE SANGE

I Brev 2/12 1901
Trykt i Hver 8 Dag
Musik og Sang
10/4 1904

I.

Kys mig!

Spring, spring ud, min Brombærranke,
tæt med Blomster hvide;
rind, rind op, min Stjerne blanke,
tyst ved Aftentide!

Fald, fald blødt paa Blaabærkviste,
Dugg i Aftenstunden;
kom, mit Liv, kom let med Liste,
kys mig midt paa Munden!

* Liden Blomst faaer ingen Røgt,
den selv sprang ud til Livet;
Elskov har jeg aldrig søgt,
men Gud mig har den givet.

---

* Liden Blomst fik ingen Pleje,
Vaarsol gav den Livet.
Hvad mit ögiste fik i Eje
har Gud selv mig givet.
(Rettelsen i Brev af 19/4 1904

II.

Hvoraf?

Hvoraf blev saa rød din røde Mund?
— Af et ildrødt Skjær en Aftenstund.

Hvoraf blev saa sort dit sorte Haar?
— Af den mørke Nat, som forestaaer.

Hvoraf blev dit dunkle Øje lyst?
— Af et Stjerneskud, som glider tyst.

Hvoraf blev din Barm saa høj og hed?
— Af en Kjærlighed, som ingen veed.

Brev 2/12 1901
Samfundet

III.

Hvornaar?

Ak, Du mørke Mark og sorte Hede,
naar skal Græsset grønt sig paa Dig brede?
Naar skal jeg, som længtes Aar og Dage,
faa min fordums bedste Ven tilbage? —

Stakkels Kjærlighed! Strø Sandskorn hvide,
vand hvert Sandskorn vel med Taarer stride;
naar de Sandskorn skyde Rod og grønnes,
skal tilsidst din lange Troskab lønnes.

IV.

Skumring.

Lange Steppegræs, hvorfor hvisler Du?
Vævre Kildevand, hvorfor risler Du?
Hvorfor seer jeg selv i min Ensomhed
langt i Skyggen ind, hvor Guds Sol gik ned?

Derfor hvisler Græs, at det visner snart,
derfor risler Vand, at dets Fald tog Fart;
derfor seer jeg selv gjennem Skyggen frem,
at, hvor Sol gik ned, stod mit Barndomshjem.

V.

Ved Mølledammen.

Tyst med Kluk fra Slusen Vandet rinder,
og en Pige tyst sin Fletning binder,
binder fast sit Haar i Nakken nede,
at den stride Strøm skal ej det sprede:

Bedre Lod sit Jomfrunavn at spare
end at elske den, der tør Dig svare:
»Se Dig for, din taabelige Pige,
»at de onde Tunger intet sige.

»Jeg, som Svend, kan gaa, hvorhen jeg lyster,
»alle onde Ord jeg af mig ryster,
»hvor jeg vil, jeg kan en Brud mig fæste. —
»Vælg Dig selv det Sted, som er det bedste.«

VI.

Altfor tam.

Tot af Blaar, Drog, der staaer,
udenfor min Faders Gaard,
vil Du kjøbe Gaarden af ham,
er din Klods et Klokkefaar.

Bæ, bæ, Lam, altfor tam,
fy, Kosak, hej, skam Dig, skam!
Tag først mig, saa faaer Du siden,
Gaard og Guld og Gods og Kram.

Vips omkring, løb og spring,
over Gjærdet ind Dig sving!
Skynd Dig, om et Kys Du ønsker,
ellers faaer Du ingenting.

I Brev 2/12 1901
Ill. Familiejournal

VII.

Haidamakvise.

Hvirvler Vinden vildt af Sted, paa Steppen stiger Støvet,
værst at vandre viden om landflygtig og bedrøvet.

Midt paa Marken staaer en Høj, og Blæsten slaaer dens Side,
ensom stirrer Højen ud langt, langt i Verden vide.

Ensom stirrer selv jeg ud mod alle Verdens Egne,
om jeg skue maa Guds Sol og se mit Hjem Ukràine.

Ikke kan jeg Solen se og ikke Hjemmet finde,
mine klare Øjne to har Støv og Blæst gjort blinde.

Mine klare Øjnes Ild har Stænk af Taarer slukket,
for den lyse Himmelrand har Skyer af Støv sig trukket.

Kom nu, stærke Tordenregn, Guds Himmel, lad det regne,
slaa det sorte Støv til Jord, at jeg maa se Ukràine!

Haidamak: fredløs Kosak.

VIII.

Dugfald.

Ak, paa Steppen Draaber falde,
Dryp af Dugg og Væde;
kom, min største Skat af alle,
kom, min Hjertensglæde!

Hvid er Steppen alle Steder,
hvid af Dugg hin blanke.
Hvor min Fod i Verden træder,
er kun Du min Tanke.

IX.

I Brev 21/8 1900

Kosakvise.

Maa til Bunds sig Stenen sænke,
faldt i Sø den Sten;
langt fra Byen boer en Enke,
Søn hun har kun een.

Sidste Søn, som fra mig tages,
Gud for Dig ske Tak;
christent Folk med Tyrken drages,
flyv min Falk, Kosak!

Frem i Snestorm Tyrken vælter,
straal som Sol paa Sne;
næste Vaar, der Sneen smelter,
skal min Søn jeg se! —

Lille Due, gamle Moder,
hjem maaske jeg naaer,
over Hav og dybe Floder
om tre lange Aar. —

Gik tre lange Aar tilende,
fire gik og fem:
Sidste Søn, hvor er Du henne?
Vend til Moder hjem!

Frisk med Halm er Huset tækket,
hvidtet smukt med Kalk;
indenfor staaer Bordet dækket,
kom igjen, min Falk!

Tvætte skal jeg Støv og Hede
af din Mund og Kind
og dit Haar med Sølvkam rede;
kom til Moder ind! —

Moder, fjernt bag øde Stepper,
dybt i Græs og Grus,
har jeg Tag af grønne Skræpper
paa mit sorte Hus.

Vinden hvisler, Regnen risler,
Tvæt af Dugg jeg faaer,
og de lange Steppetidsler
kæmme nu mit Haar.

HUNDEVERS

I.

Osman og Eudoxia.

Kom, Osman, kom og vær ikke gnaven,
fordi jeg klapper Lulu paa Maven.
Kan Du være misundelig paa en Kat,
din store Hund? Se Mopsen Tagfat,
den leger hele Dagen med Katten
og sover i Kurven hos den om Natten.
Vær glad som de, spring om og gjør Styr,
Du er ogsaa Vorherres uskyldige Dyr!

Du, Osman, regner mig for din Lige
og holder af mig som tro Kammerat.
Godt for Dig, Du ikke er Kokkepige
i det kongelig danske Konsulat,
hvor Herren, som er vranten og kræsen,
vripper ad mig for Mayonnaisen,
og Tjeneren skjælder mig ud for mit Kjøns
den dummeste Hønc blandt Gaardens Høns.

II.

Firbenede Venner.

Fødtes Du ikke til Menneskekjender,
saa saml en Flok firbenede Venner.

Og har Du en øm, omfavnende Sjæl,
da kjærtegn Hunde, kjæl for dem, kjæl!

Var Du i Livet saa god, som Du kunde,
søg Tak og Løn derfor mellem Hunde.

Og har efter Døden Du ingen Ven,
gak did, hvor Hundesjæle gaaer hen.

III.

Noblesse.

Gontschi tog Præmien af første Sort
for spættet Ukràine-Race,
hvis Ringbjergstegning ligner et Kort
af Maanen i tredie Phase.

Men, havde jeg Magt og blev taget paa Raad,
skulde Gontschi faa en Medaille
lige saa meget for ædel Daad
som for sin Tegning og Taille.

Der var en forfløjen Fireaarstøs,
hvem jeg ikke rigtig kan lide;
hun pinte Gontschi, som Pokker var løs,
for at se, om den Hund kunde bide.

Men Stakkelen tav til alting og led
som det engletaalmodigste Væsen.
Tilsidst, da Hunden slet ikke bed,
bed Barnet Hunden i Næsen.

Dog, det bar den ganske paa samme Vis,
skjøndt Blodet løb ned ad dens Snude;
først, da dens Plageaand fik et Lag Ris,
stak Dyret med eet i at tude.

Tys, Gontschi, ti! Du er altfor god
mod Verden, som ublu saarer;
paa Verden kan man nok spilde Blod
men ingen kostbare Taarer!

I Brev 25/8 1906

UNGDOM

Store mørke Høje, spalt Jer for mit Øje,
saa jeg seer det hele vide Land.
Kornmodsglimt bag Enge, blus ej kort men længe.
saa min bedste Ven jeg skue kan.

Hvem har bort ham jaget og ham fra mig taget,
skjøndt jeg bad og trofast for ham stred?
Ak, Forældre begge, lad paa Sind Jer lægge
Eders egen Ungdomskjærlighed!

Naar det ingen vidste, saaes I snildt med Liste
som et ungt og smukt forelsket Par.
Fader, Moder snilde, lad jert Sind formilde:
jeg er ung, som I engang det var.

Polsk.

FOLKEVISE

Under den snørklede Vindueskarm
er Græsset af Blomster blaat.
Lille søde Mund, baade kjærlig og varm,
smil glad og tal mildt og godt! —
Hvor skulde jeg smile godt og glad,
din Fader og Moder skiller os ad.
Til Brud er jeg dig for ringe,
har ingen Medgift at bringe.

Under den snørklede Vindueskarm
staaer Fodspor i Græs og Grus.
Lille søde Sjæl, hvo volder mig Harm
og træder en Sti til dit Hus? —
Slet ingen træder til mig en Sti,
men hver gaaer den fattige Pige forbi
undtagen min største Glæde,
som Sti til mig vilde træde.

Under den snørklede Vindueskarm
staaer tvende Roser i Brand.
Lille søde Hjerte og bankende Barm,
naar bliver vi Hustru og Mand? —
Naar Højtiden kommer med Sne paa Vej,
og hver siger Ja og slet ingen Nej,
i Solkin og Juleføre,
med Smæld vi til Bryllup kjøre!

Czekisk.

Najàdovka Juli 1906

GODE ØNSKER

Ak, om Moder Volga randt imod sin Kilde,
ak, om Folk blev kloge, før det var for silde;
ak, om der blev Svaner ud af hver en Ælling,
og blev smukke Piger af hver gammel Kjælling.
Ak, om ingen Skrighals selv var Skyld i Pinen,
ak, om vi fik mindre Vand i Brændevinen;
ak, om Folk, der drikker, tav, naar de blev fulde,
ak, om Czaren altid vidste, hvad han skulde!

Russisk.

I Brev 14/4 1904

TENNYSONSK MOTIV

Hen, hen, far hen, Du Blæst, som blæser koldt!
Hist staaer en Stjerne højt, og en staaer her
lavt, lavt paa Vand. To Lys mig fangen holdt,
og eet var fjernt, for fjernt, og eet for nær.

Hen, hen, far hen, hyl, kolde Blæst, og tud!
Eet Lys var Sandhed, eet var tomt Bedrag,
og eet staaer klart, og eet skal vejres ud.
Hen, hen, far hen, jag, Blæst paa Vandet, jag!

I Brev Febr. 1906

TO ROMANCER AF GREV ALEXIS TOLSTOJ

I.

I den frosne Rosenhæk hver en Blomst er død;
hæld dit Hoved til mig ind, Rose varm og rød!
Sagte klirrer vissent Løv, spredt af Nattens Vind;
kys mig, kys en Gang endnu mildt paa Mund og Kind!

Skal en Stund vi skilles ad, skal vi skilles ad?
Vemodsfuldt jeg paa Dig seer, vemodsfuldt og glad,
glad, fordi jeg trygt forstaaer, at Du trofast veed,
hvor jeg elsker, elsker Dig, al min Kjærlighed!

I Brev 13/2 1906
Ill. Family. 27/2 1906

II.

Dit Blik er vaadt af Taarer, tunge stride;
sørg ikke, Skat. Hvad er al jordisk Lyst!
En himmelsk Elskov søger kun det vide,
langt, langvejs bort, som Bølger, blanke, blide,
der aldrig hemmes af en jordisk Kyst.

Vent, vent og tro! Snart skeer det, som det skulde,
snart smeltes begge sammen Bryst mod Bryst
og glide bort forenede tilfulde,
bort, bort, som rene Bølger rulle, rulle
langt bort fra Jord til Evighedens Kyst.

I Brev Maj 1904.

VARJA
(† 1880.)

I.

Blaalig Glands paa hvide Birkestammer,
Damp af Sølv om Slotsfrontonens Spids;
paa Gardinets Tyll i Varjas Kammer
kaster Lys frainden Skyggerids.

Skyggerids af Varjas Form jeg skimter
bag Gardinets tynde Slør af Tyll
ubestemt som gjennem Dise glimter
Aftenstjernens blege, blaa Beryl.

Hvortil Slør for Lys og Skal om Kjerne?
Hvortil Skjønhed, gjemt bag Væg og Værn?
Varja, Varja, fjern er Nattens Stjerne,
ak, men Du endnu langt mere fjern!

Selo Snamenskoje, Juni 1878.

II.

Lad Dig aldrig daares af min Stemme.
Hvad Du lytter til er Gjøglespil,
Feberdrøm og Afsind. — Stræb at glemme.
Varjas Aand har ingen Steder hjemme,
Varjas Jeg er ingen Steder til.

Alle Baand har helt jeg jeg sønderrevet.
»Jeg«! Hvad »jeg«? Dit Blod er feberhedt.
Stygge Feberdrøm, at jeg har levet. —
O, min Elskov, bliv hvad jeg er blevet,
bliv til intet og med mig til eet!

Moskvà, Januar 1881.

I Brev 22/9 1904

HVORFOR?

Naar Solen dog skal slukkes, hvorfor tændes den?
Naar Glæden dog skal tages, hvorfor sendes den?
O, Moder, hvad er Glæde, hvortil vendes den?

Naar Hjertet fødtes, elsker det og favner det
en stakket Stund, saa lider det og savner det.
O, Moder, hvad er Hjertet, hvortil gavner det?

Til Liv paa Jorden mod min Villie nødtes jeg,
af Sorg fra Gud og Mennesker forødtes jeg.
O, Moder, Moder, Moder, hvorfor fødtes jeg?

Russisk.

RØBET

Der fejres Jul med Bøsseskud af ranke Pallikarer,
paa Knaldet fra Kissàvas Tind Olympens Fjeldvæg svarer.
Med Bøn og Sang og Juleskud er Fest hos kjække
Klephter,
derefter de med Diskoskast og Boldspil prøve Kræfter.
Den alleryngste Ungersvend med øvet Haand og Øje
opløfter Armen højt til Slag — da brast hans Guld-
morstrøje,
frem sprang af Lin et Jomfrubryst, som Liljens Blomst
udspringer,
saa Sol og snehvid Straaleglands til Jord hver Klephte
tvinger.

»O, ve! Farvel, min Brødreflok, hav Tak, at I var
blinde;
blandt Helte stred jeg med som Helt, endog jeg kun
blev Kvinde;
hav Tak, lev vel! —«

Hun lagde ned Pistolen og Handscharen,
et Smil hun kasted' som en Blomst til hver og en i Skaren,
hver Ven en Taare skjænked' hun saa blank, som Stjernen blinker,
og svang sig mellem Sten og Krat ned ad Kissàvas Brinker.
Saa gik hun i et Kloster ind og blev en stille Nonne;
for hvert et Ord i Nonnens Bøn forgaaer en Tyrk i Vaande.

Nygræsk.

I FANGENSKAB

I Brev Juni 1905
Tilskuren Juli 1905

Ene.

De holdt hinandens Hænder, en halvkvalt Hulken lød,
ind mod det mørke Vindu jog Blæsten Stød i Stød.

Og Gadelygten brændte med Ryk i korte Sæt,
og hver, som gik derude, var kun en taaget Plet,

for taaget og for fremmed til der at søge Raad.
Saa stod de raadvildt ene; han tav, hun tvang sin Graad.

Ligeledes

Afsked.

Mit Sind var tungt. I gusten Em
af Regn laa Natten bleg og blind.
Med eet sprang Døren op paa Klem,
en luftig, stille Gjæst kom ind.

Hvorfor hun kom, forstod jeg godt,
skjøndt intet Afskedsord blev sagt;
kun vendtes alt til Graat i Graat,
mit Liv blev klædt i Sørgedragt.

I denne tavse Time svang
en elsket Sjæl sig fra mig bort,
en Sjæl, som gik paa Jord af Tvang
og her paa Jorden kom tilkort.

I Brev Juli 1905.

Besøg.

Ill. Tid. 1905. Hun staaer bag min Skulder og hvisker og leer,
hun hvisker og leer bag min Skulder.
Saa luftig stilfærdigt og tyst hun sig teer,
at Slutteren ingenting hører og seer,
naar Sindet i Søvn hun mig luller.

Mit Sind lulles ind, men bag Skuldren hun staaer
i Fængslet usynlig for alle
og kvidrer om Lykken, jeg hinsides naaer
engang, naar Befrielsens Stormklokke slaaer,
at alle de Lænker maa falde.

Brev fra 1905
Ill. Tid 1905

Opad.

Aakandeblomsten lukker sig
og dukker sig.
I Sumpen fængslet sover den,
men over den
staa Drømme lysomhyllede
fortryllede.

O, Frihedssyner, dragende,
betagende!
Kan op til Jer I svinge mig
og bringe mig
af Fangenskab og Græmmelse
Forglemmelse?

Straal, Sollys, aabenbarede,
forklarede,
som staaer for mig knap tænkeligt
ukrænkeligt!
Mod Dig i Haabet higer jeg
og stiger jeg.

Victor Stràshjev.

I Brev Decbr. 1904
Trykt i Ill. Familieb.

RUSSISKE FOLKEVISER

I.

Melodi fra Ukràine.

Ak, min Fugl, Ukràinenattens Strengespil,
hvem har lært Dig Sang, mit Sind kan trænge til?
Hvem har lært Dig Sang, som sprudler højt og lydt
i violblaa Skumring: Tju-tju, tvit, tyhyt!
— Ak, Bojar, nu Herre her, skjøndt fremmed Mand,
lært jeg har min Sang af Sol bag Steppens Rand,
lært af Steppevindens Suk i lange Straa,
lært af Steppeklokkens Blomst med Dugblink paa,
dertil af hin Mund, som først et Kys Dig gav,
dertil af en Rose paa din Moders Grav,
dertil af hvert Sted, hvor Du var Barn engang.
Saadan har jeg lært min smukke Fuglesang.

I Brev 28/2 1904

II.

Ak, lille Birk!

Ak, lille Birk, som ryster af Kulde,
Du, Du er ædru, vi, vi er fulde.
Manden er fuld for Tungen at væde,
Konen er fuld for ikke at græde.

Først red min Mand til Marked med Hesten,
lidt drak han op og tabte saa Resten,
rundt om i Sneen smed han de Penge;
kunde jeg blot, lod straks jeg ham hænge!

Saa red han hjem paa skrævs over Pisken,
red paa en Kæp og sang som en Sisken.
Nu har jeg solgt min Pels og min Kyse.
— Ak, lille Birk, vi to skal nu fryse!

III.

I Brev 5/2. 1906
Trykt i Dansk Boldstikke

Forbi.

Hvorfor blev det grønne Græs
gult og vissent?
Hvorfor er de Blomster smaa
alle døde?

Hvorfor er du ranke Mø
brudt og bøjet?
Hvorfor er din Rosenskind
bleg og falmet?

Derfor bliver Græsset gult,
at det tørster.
Derfor døer hver lille Blomst,
at den fryser.
Derfor er min Rosenskind
bleg og falmet,
at min Ven, min bedste Ven
jeg har mistet.

IV.

Landstrygervise.

Ingen Faar og ingen Køer,
intet Hus mit eget:
om jeg lever, om jeg døer,
gjør det ligemeget.

Rige Mand med mæsket Vom
er om Natten bange,
fattig Tyv med Maven tom
vil en Bid sig fange.

Staklen napper, hvad han kan,
Gaardens Hunde tude;
gjem dit Gods, Du rige Mand,
fattig Tyv er ude.

Løb han let og sprang han højt,
fik han fat i Byttet;
syng nu Stakkel, pib og fløjt,
Skindet har Du hyttet.

Var Du sulten, var Du træt,
derom ingen spørger;
vil Du være glad og mæt,
for Dig selv Du sørger.

Hjælp Dig selv, slaa fra Dig bravt,
om en Mand vil slaa Dig;
bukker Du Dig altfor lavt,
kan hver Høne flaa Dig.

Altid Fløjten, altid Sang,
aldrig Graad og Snøften;
ende skal Du dog engang,
midt i Muddergrøften.

Andemad til Dynevaar
Dynd til Hovedpude — —
Hvem mon Visen her forstaaer?
Nu er Visen ude.

V.

Hav det godt, vær glad!

Gak kun fra mig bort, Du min Kjærlighed,
Du min klare Sol, synk i Mørket ned,
i det onde Mulm, i en andens Favn,
mig til største Sorg, Dig til intet Gavn.

Gaaer Du fra mig bort, vil jeg ogsaa gaa,
baade Du og jeg tager Krandse paa.
Du en Krands af Rødt, jeg en Krands af Hvidt,
er dit Leje varmt, er der koldt om mit.

Og Du vaagner snart, men jeg sover haardt,
Du staaer hastigt op, kaster Krandsen bort,
vakt af Kvindeharm og af onde Ord,
men jeg sover tyst i den sorte Jord.

Selv Du vaagner snart hos din anden Viv
vakt af Kvindeharm og af bitter Kiv,
saa Du tænker tidt paa din Ungdomsbrud,
til Du græde maa dine Øjne ud.

Græd nu aldrig mer, Du min Kjærlighed,
allerstørste Skat, som mit Hjerte veed;
al den Graad, hvoraf nu din Sjæl løb fuld,
græd den ned til mig under sorten Muld!

Thi det sorte Muld er dog altid vaadt;
hvad gjør Graad mig ondt, har kun Du det godt?
Hav det godt, vær glad, allerstørste Skat,
al din Skyld mod mig er dig helt forladt!

I Brev 24/4 1906.

VI.

Hvidtjørnen. selvlavet som alle de andre

Ak, min Hvidtjørn, nysudsprungne Tjørn,
hvorfor fik Du mange Blomsterbørn,

mange Smaabørn uden Ly og Kost,
i et fattigt Foraars Nattefrost,

mange Smaabørn uden Kost og Ly
i den kolde Rim ved Morgengry? —

Derfor staaer jeg Tjørn i Blomsterflor,
at paa Sol for hver en Blomst jeg troer.

Derfor har jeg Børn, at hvert af dem
med sit Ansigt lokker Solen frem.

Derfor har jeg Børn og Blomster smaa
Himlens Sol til smukt at skinne paa.

SOLNEDGANG I PHALERON

Hellas Sol, Gud Helios, hil din Bortgang;
henad gyldne Brudd i Hymettos' Marmor
slaaer din Kappes Purpur af Ild og Roser
ud sine Flige.

Blegrødt Lys med dybtviolette Skygger
dækker Kløftens Neriumskrat, og sagte,
søvnigt klinger Bjælden af Faar, som søge
skumrende Græsstraa.

Stum den lille Hyrdedreng staaer og stirrer,
stirrer stum, til Solskiven sank; hans Fløjte
faldt ham ud af Haand, og til Bøn sig folde
barnligt hans Hænder.

PAA STEPPEN

I.

Spejling.

Se, hvor Rækken af skumrende Popler
imod Solfaldets rødgule Rand
staaer vendt om i et Spejl og fordobler
sig i Zobflodens blikstille Vand.

Af forvirrede Spejlsyner fangen
seer jeg dobbelt, saa næppe jeg veed,
hvad i Verden er Retten og Vrangen,
hvad i Verden er op eller ned.

Der gaaer Sagn, at et Spejl lod sig danne
af en Kilde med levende Vand.
Hvo, der spejler sig tavs i dens Vande,
faaer paa Livet og Døden Forstand.

II.

Ukrudt.

Ak, min Blomst, min gule Mælkebøtte,
hvorfor voxer Du til ingen Nytte? —

Derfor voxer jeg, at tyst i Mulde
faldt et Frø, hvoraf jeg spire skulde.

Og gjør her paa Jord jeg ingen Nytte,
vil Vorherre mig til Himlen flytte.

I hans Himmel, i den høje, fjerne,
bliver jeg en lille gylden Stjerne.

III.

Landevejskorset.

Ude paa Steppen, den støvede,
stirrer fra Stolpen, jeg stillede,
blidt og med Øjne bedrøvede,
Frelserens bøjede Billede.

Stir ikke paa mig, sørgmodige
Blik af min dybt forurettede,
eneste Ven med den blodige
Krands, jeg om Panden Dig flettede.

Sving Dig, forsmaaede Kjærlighed,
heller end her at forbløde Dig,
op, hvor i Helgeners Herlighed
aldrig mit Ansigt skal møde Dig.

I Bru 2/3 1901

GAMMEL MARTYRPSALME

Purpurrødt glødende
korsfæstet blødende,
Livslys os fødende
Solgjennembrud.
Hjælp, at vi modige
udstaa vor blodige
Dødsstrid som frodige
Roser for Gud.

Skjænk, naar ubøjede
Kvalen vi døjede,
hver din ophøjede
Herligheds Krands.
Ængstelsen lammende
før os fra rammende
Sværdhug til flammende
Salighedsglands!

Latinsk.

I UKRÀINE

Pløjemarkens Flade skraaner
sort mod Luft af Hvidt;
helt, helt ud, hvor Disen blaaner,
alt det Land er mit.

Mit af Navn, om ej af Vælde
Folk det kalde kan;
mest er mit hint Krat af Elle
langs med Flodens Rand.

Langs Pustynkaflodens smalle
Løb bag Siv og El
hører Hjejlens Røst jeg kalde
sent hver Sommerkvæld.

Danske Fugl, Du Jyllands Hjejle,
kunde hist jeg staa,
hvor sig Hjemmets Ege spejle
tyst i Gudenaa,

hvor i Lysglimt fra det friske
Strømvands Blink af Staal
Barndomstidens Fylgier hviske
paa mit Modersmaal!

HALVMØRKE

Et Par Svaler jog op og jog ned
gjennem Tvelys i snublende Hast;
over Vandet en Slagskygge gled,
og i Røret hang Mosebryg fast.

Ud af Rørskovens halvmørke Mur
med en Lyd som af Bristen og Knæk
kom en tilhyllet, smidig Figur,
men jeg skimted kun halvt hendes Træk.

Og jeg vidste kun halvt, hvem hun var,
men vi gik langs de fugtige Siv;
vi gik tæt som et elskende Par,
for hun lagde min Arm om sit Liv.

Men min Haand, der ved Barm hende laa,
følte dunkelt, at Barmen var tom,
uden Hjerte som før til at slaa;
og jeg vidste knap, hvorfor hun kom.

Længe hvisked hun Ting paa et Sprog,
som jeg halvvaagen halvt kun forstod.
Saa forsvandt hun og skjød som en Snog
ud igjen i den natblege Flod.

i Brev 16/1 1906
trykt i Tilskueren

HEINEMOTIVER

I.

Over vilde Vover spille
spredte Glimt af Maanens Lue,
mens den selv staaer stolt og stille
paa den høje Himmelbue.

Saadan staaer Du stolt og stirrer
stille ned, men glimtvis Præget
af et Højhedsindtryk dirrer
i den Sjæl, Du har bevæget.

II.

i Brev 19/1 1906
trykt i Tilskueren

En sildig Stjerne rinder op af Mulm.
Min sidste Stjerne, blink, straal ud og svulm,
frisk op min Sjæl med unge, friske Blikke —
Bedrag mig ikke!

Til Maanen stræber Havet op i Flod,
men jeg til Dig i vildt fortvivlet Mod;
om jeg af Dig maa Liv i Døden drikke —
Bedrag mig ikke!

III.

Jeg drømte mig om min første Skat,
— de Lokker af Guld sig tvinde —
vi sad i den lyseblaa Sommernat
tæt sammen bag grønne Linde.

Der vandrede Kys fra Mund til Mund,
— O, liflige Leg at lege! —
alle smaa Stjerner sprang op af Blund
og stirred af Nid sig blege.

Nu springer jeg op, og jeg seer mig om,
— dulgt Savn er langsomt at lindre. —
Over en Plads, der blev mørk og tom,
le Stjernerne tyst og tindre.

STILHED

Mod Barndommens Have har Blikket jeg rettet,
hvor Gyngen bag viftende Lindeløv hang,
hvor Græsset af dunkle Violer var spættet
og Vandet i Sivene gaadefuldt sang.

Mod Barndommens Tiltro jeg længes tilbage
den Tro, der gjør Sindet mod Mennesker blødt,
den Tillid, der atter mig opad kan drage
til Korset af Snehvidt i flammende Rødt.

Men alt, hvad mig trykker, og alt, hvad jeg hader,
det Onde, som vendte mit Dagslys til Nat,
i Glemsel jeg sænker og stille forlader
som Barnet, der selv fik sin Brøde forladt.

DET HELLIGE FLAG

Maria Moder, Maria Mø,
serva Domini pia,
hjemme det ringer til Jul under Ø.
Skjærm Danmark, Jomfru Maria!

Gjør atter Folket, som Folket var,
da Kæmperne, faa men stærke,
i sluttet Flok om Kong Valdemar
Du frelste med Korsets Mærke.

Dit Slør af rødeste Rosers Flor
med Kors udaf Lillier hvide
Du sænked fra Himmelen ned til Jord
som Værn for Danske, der stride.

Vi lod dit hellige Flag forgaa.
— Guds Moder, send os et andet!
Bred først dets Flig ud for sønden Aa
og siden om hver i Landet!

Bær Himlens Farve til Jorden ned,
giv selv din Søn os at favne,
og vær velsignet i Evighed
blandt alle hellige Navne!

Amen!

I Brev fra Malta 28/6. 1905.
Trykt i Ill. Familiejournal 1/10 1905.

SKOTSK FOLKEVISE

Hver Sommerdag jeg bytte vil
mod lange Vintre tre,
om jeg maa se Dig een Gang til,
kun een Gang til Dig se.

Og tusind Skridt vil glad jeg gaa,
hvor andre kun gik eet,
om jeg dit Fodspor finde maa,
min Sjæl har efterledt.

Og jeg vil trodse Sot og Pest
og gjøres stærk og sund
ved Kys af samme friske Blæst,
som kyssed Dig paa Mund.

Een Gang endnu, een Gang endnu
det mindste Kys mig giv!
mit Aandedræt paa Jord er Du,
min Kjærlighed, mit Liv!

Thor Lange:

Fra fremmede Lande. Digte, oversatte og efterlignede. 1 Kr. 50 Øre.
Nogle Folkeviser, oversatte og efterlignede. 1 Kr. 50 Øre.
Fra Rusland. Skildringer og Stemninger. 3 Kr.
Wesnà. Skildringer og Stemninger fra den russiske Litteratur. 5 Kr. 50 Øre.
En Maaned i Orienten. Flygtige Skizzer. 3 Kr. 50 Øre, indb. 4 Kr. 75 Øre.
Kvadet om Ingors Fylke. Oldrussisk Heltedigt fra det 12. Aarhundrede. Efter Grundteksten ved *Thor Lange.* 1 Kr. 50 Øre.
Skizzer og Phantasier. 2 Kr. 50 Øre, indb. 3 Kr. 75 Øre.
Svjatopolk. Folkevisescene. Efter et Motiv af Grev Golenischtschew-Kutusow. 50 Øre.
Grev Alexiej Tolstoj. Et Bidrag til den russiske Litteraturs Historie i vort Aarhundredes tredie Fjerdedel. 2 Kr.
Gjennem farvet Glas. Smaating paa Vers. 1 Kr. 75 Øre.
Sarniza. Stemninger fra slaviske og andre Lande. 3 Kr.
Plan over Jerusalem paa Christi Tid. Med Text tildels efter *Wipper.* 1 Kr.
Den gyldne Legende. Af *H. W. Longfellow.* I fri Efterligning ved *Thor Lange.* 3die Oplag. 2 Kr. 50 Øre.
Elskovsdrikken. Farcebagatel i en Handling af Alexander Bashjènow. Fra Russisk ved *Thor Lange.* 80 Øre.
Brændende Breve. Skuespil i en Handling af *P. Gnæditsch.* Fra Russisk ved *Thor Lange.* 75 Øre.
Nocturner, Folkeviser og andre Vers. 1 Kr. 75 Øre.
Fjerne Melodier. Digte. Indb. 2 Kr. 50 Øre.
Tolv Baumbachske Eventyr i Efterligning. Illustr. af *Viggo Pedersen.* 1 Kr.
Børn. Miniaturroman af *Nikolaj Teleschov.* Fra Russisk ved *Thor Lange.* 2 Kr. 25 Øre.

Fr. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri. København.